

[Ole Bjørn Kraft.]

og dermed de ikke ubetydelige midler, man har anvendt på denne. Dette gælder ikke mindst i et land, hvor det kan være tvivlsomt, hvor meget mobiliseringssoldaten kommer til at betyde. Men endnu vigtigere er spørgsmålet om tjenestetiden og beredskabets styrke. Det foreliggende forslag er i virkeligheden et godt bevis på nødvendigheden og betydningen af at bevare en længere tjenestetid end den i forslaget foreslåede; thi selv efter at man til erstatning for de uddannede soldater, man hjemsender, indfører en frivillig hvervestyrke på 4 000 mand, der indgår i beredskabets tal, har man måttet nedskære beredskabsstyrken fra 3 til 2 brigadegrupper.

Det er derfor nødvendigt for os at fastslå, at den foreslåede ordning på dette område betyder en skjult nedsættelse af forsvarrets budget og en sådan svækkelse af beredskabet, at det i forbindelse med de andre forringelser, der finder sted, er mere end berettiget at tvivle om, at forsaret længere vil være i stand til at løse de opgaver, som vi hidtil har ment måtte løses af danske kræfter. Det kan komme til at betyde, at andre — og det vil jo i første række sige tyske styrker — må tage de opgaver op, som vi hidtil har ment vi skulle løse til forsvar for vort territorium. Således som den foreslåede ordning på dette område i dag foreligger for os, skal man — jeg vil sige det ganske lige ud — ikke regne med, at det konservative folkeparti vil give den sin tilslutning. Lad mig tilføje, at dette jo ikke betyder, at vi ikke interesserer os for styrkelsen af den faste kerne. Det har vi altid gjort, og vi er også rede til at overveje, hvilken indflydelse langtidstjenestgørende kan få for beredskabets forskellige forhold.

Det fremgår med tilstrækkelig tydelighed, at den højtærede forsvarsminister ikke selv er blind for de svagheder, som her foreligger. Man kan ligefrem se både af forslaget og af fremsættelsestalen, hvorledes den højtærede minister kun nødtvungent er gået med til at forsøge dette eksperiment, ja, det ser endog ud til efter de ord, ministeren har udtalt om denne sag, at den højtærede minister tvivler om, at det overhovedet kan lade sig realisere.

I forslaget gøres det til en betingelse for tjenestetidens nedsættelse, at man i for-

vejen har fremskaffet erstatningssoldaterne. Dette forbehold vil vi gerne anerkende, det må under alle omstændigheder være en forudsætning, men vi frygter rigtignok, at den foreslåede fremgangsmåde, hvor der kan opstå forskellig tjenestetid — måske endogså inden for regimentet, der ligger i den samme garnison — vil indebære store farer for misfornøjelse og deraf følgende uro. Jeg forstod på den tale, som den ærede ordfører for socialdemokratiet holdt, at han også i høj grad havde blik for denne svaghed ved forslaget. I det hele taget er det med beklagelse, man nu ser den gamle, velkendte ulighed i det værnepligtige mandskabs forhold på ny stikke hovedet frem. Den viser sig ved tjenestetidens forskellige længde, den viser sig også ved bestemmelsen om at nedskære antallet af årligt indkaldte soldater fra 24 000 til 18 000 + 2 000 mand garnisonstropper. Og det sker, netop som de store årgange banker på forsvarrets dør, hvilket naturligvis vil forøge uligheden. Det kan ikke være rigtigt på denne måde at tilvejebringe betydelig ulighed i den mandlige ungdoms vilkår. Det var en af fordelene, som vi opnåede efter besættelsestiden, hvor unægtelig indstillingen var en anden end den, som nu på ny viser sig i visse kredse. Da traf man med tilslutning fra alle partier, også det radikale venstre, en beslutning om, at alle tjenstduelige skulle indkaldes til tjeneste. Denne tanke har man nu forladt, og dette forslag vækker hele den gamle utilfredshed og ulighed, som vi kendte alt for godt i 1930'erne, til live igen. Det er muligt, at en ændring er nødvendig, men i så fald må man prøve at finde udveje for at rette den ulighed op, som man her skaber.

Det vil ikke være muligt for mig i denne tale at gennemgå alle enkeltheder i forslaget. Det er en skuffelse for os, det vækker vor bekymring, og det er ringere end de forventninger, vi synes vi havde haft ret til at stille. Men dertil kommer det meget betydningsfulde, at man i virkeligheden slet ikke ved, hvorledes forsaret efter denne lov i virkeligheden vil se ud om blot 1 eller 2 år. Det er blevet kaldt en rammelov, men det er i langt højere grad en bemyndigelseslov til forsvarsministeren. Også tidligere love, det må indrømmes, har indeholdt betydelige bemyndigelser, men denne sætter dog vistnok rekord. Tidligere var forholdet